

най-важното — да не се изненада отъ бумтежа на Ицовия гостъ. Съ пръсти въ ушитѣ, широко отворени уста и примигвания, като че щѣха да стрелятъ по насъ — гледахме съ прекъсвания ту къмъ дългото тѣло на орждието, ту къмъ църковното кубе въ гр. Измаилъ, Бесарабия — посоката на стрелбата.

Най-после командата се подаде, после втора, трета. Съ крикъ и синджири издигнаха голѣмъ, тежъкъ снарядъ, вкараха го въ дебелата уста на орждието и удариха затвора. Пакъ команда. Ужъ всичко наблюдавахме, но понеже никой не знаеше нѣмски — не познахме командата „огънь“ и току като леки гумени топки подскочихме отъ мѣстата си. Дълъгъ и широкъ пламъкъ изпревари страхотния ревъ на госта, после едри кълба димъ и снарядътъ изкочи напредъ, безъ нѣкой да го види. Видѣхме само какъ керемидитѣ на изоставената нова ромънска казарма се сдиплиха отдолу нагоре, като че нѣкоя магическа метла ги смѣте и събра на купъ. Надъ това мѣсто е миналъ снарядътъ. Втори изстрелъ, следъ това трети и стрелбата за днесъ се прекрати.

Може да се каже, че когато въ този паметенъ день за живота на позицията влѣзохме да обѣдваме, нѣмаше по-щастливъ човѣкъ отъ Ицата. Но Ицата разбра, че и дружинниятъ е нѣщо — щомъ поиска, даде му се. Обаче,